

Siostry Apostolki Jezusa Ukrzyżowanego

Zapraszają
młodzież żeńską
na rekolekcje
w duchowości Ojca Pio
9-14 stycznia 2009 r.
Temat: Modlitwa Słowem Bożym-Lectio divina

ul. P.O.W. 22
42-200 Częstochowa

Nasze Zgromadzenie zostało założone przez ks. Domenico Labellarte, jako odpowiedź na natchnienie, które miał 23. 09. 1968 r. przy trumnie Ojca Pio: „Kontynuuj to, czego nauczyłeś się ode mnie...”. O. Domenico przekazuje nam duchowość swego duchowego ojca, a my z kolei dzielimy się nią z tymi, którzy uczestniczą w naszych rekolekcjach. Rekolekcje i dni skupienia rozpoczynają się w dniu przyjazdu o godz. 18.00, a kończą się w dniu wyjazdu ok. godz. 15.00. Bardzo ważne jest przywiezienie z sobą Pisma świętego. Opłata za pobyt i uczestnictwo wynosi 60 zł w dniach skupienia, natomiast w rekolekcjach 110 zł, przy czym opłata nie jest warunkiem uczestnictwa.

Zgłoszenia:
Tel. (0-34) 361 29 63
e-mail: apostolki.pl@apostolegc.net

Terminy dni skupienia i rekolekcji dla młodzieży żeńskiej na rok 2009:

6-8 lutego
6-8 marca
8-10 maja
5-7 czerwca
10-15 sierpnia - rekolekcje

Zapraszamy te kobiety na dni skupienia w terminie: 3-5 kwietnia 2009r.

KIM SĄ APOSTOLKI JEZUSA UKRZYŻOWANEGO?

Duchowość:

Nasza duchowość polega na: 1) *umiłowaniu Słowa Bożego i pomaganiu innym w umiłowaniu Go*, gdyż jest ono pokarmem niezbędnym do życia autentycznym życiem Bożym; 2) *na umiłowaniu Jezusa Ukrzyżowanego i pomaganiu innym w umiłowaniu Go*, aby czerpać od Niego siłę do wzniesienia cierpienia (własnego i innych) ku Bogu w geście modlitwy uwielbienia i dla zbawienia dusz.

Celem Instytutu jest formacja swoich członkiń na autentyczne czcicielki i animatorki *modlitwy i ofiary*.

Naszymi wzorami są: 1) *Jezus Ukrzyżowany*: Kapłan i Ofiara, byśmy i my złożyły siebie jako “ofiary żywą i miłą Bogu” i pomagały w tym także i innym, gdyż jest to najpiękniejsza odpowiedź na nieskończoną miłość Bożą; 2) *Matka Najświętsza*: by nauczyć się od Niej dyspozycyjności na Słowo Boże i na Bożą Wolę (szczególnie w Tajemnicach Wcielenia i Odkupienia); 3) *Święty ojciec Pio z Pietrelciny*: przykład modlitwy, ofiary i niesienia ulgi w cierpieniu. Czerpiemy z Jego duchowości rozważając jego listy i nauczanie przekazane ustnie naszemu Ojcu Założycielowi, który uformował się u jego boku.

Działalność:

Działalność Apostolek Jezusa Ukrzyżowanego inspirowane jest na dwóch promieniach wypływających z Serca Jezusa Miłosiernego.

Promień blady jest dla nas symbolem PRAWDY, którą czerpiemy i odkrywamy w codziennej medytacji Słowa Bożego, a następnie przekazujemy innym (pojedynczym osobom, rodzinom i grupom), szczególnie w formie tzw. Centrów (kręgów) słuchania Słowa Bożego, podczas misji świętych, dni skupienia i rekolekcji.

Promień czerwony symbolizuje nam MIŁOSIĘRDZIE, które rozważamy codziennie w medytacji Męki Pańskiej, wypraszamy słowami Koronki do Bożego Miłosierdzia i realizujemy wobec najbardziej potrzebujących, aby ich wesprzeć w ich cierpieniach fizycznych, moralnych i duchowych, starając się pochylać jak matki nad cierpiącymi. Apostolat ten konkretyzuje się poprzez pracę w szpitalu, odwiedziny chorych, pracę wśród osób starszych, stołówki dla ubogich, w domu dla dzieci opuszczonych i osieroconych, odwiedziny rodzin.

Historia:

Nasz Ojciec Założyciel, Domenico Labellarte, czerpał bezpośrednio od Ojca Pio z jego duchowości w latach od 1943 r. do 1968 r. W nocy 23 września 1968 roku Ojciec Pio zmarł. Rano od godziny 8.00 do 8.30 Pan pozwolił, by nasz Ojciec pozostał przy trumnie zupełnie sam, zatopiony w modlitwie. To pół godziny wystarczyło, by doświadczył silnego natchnienia: „*Uzpełnij Dzieło o tajemnicę Odkupienia, Śmierci i Zmartwychwstania naszego Pana Jezusa Chrystusa, którą widziałeś realizującą się we mnie!*”. Było to zaproszenie świętego Brata Kapucyna, by szukać osób, które byłyby przedłużeniem duchowości zaczerpniętej od niego, osób, które kochałyby i pomagały innym kochać modlitwę i ofiarę.

W ten sposób narodziła się idea założenia dwóch gałęzi zakonnych żyjących tym samym charyzmatem: *Apostołów i Apostolek Jezusa Ukrzyżowanego*, które miały uzupełnić Dzieło „... w służbie Bożego Miłosierdzia”, składające się do tej pory z dwóch Instytutów Świeckich.

W tym czasie Pan przygotowywał już kamienie, na których chciał wybudować swoją budowlę. 12 września 1971 roku, podczas celebracji 25 rocznicy święceń kapłańskich Ojca Założyciela, dwie młode kandydatki (wśród których nasza Matka Generalna, Maria Saveria Palmisano) otrzymały habit zakonny pobłogosławiony przez arcybiskupa Bari, Enrico Nicodemo. Wkrótce wyjechały do Rzymu na swoją pierwszą misję, by służyć przyszłym kapłanom seminarium „Almo Collegio Capranica”. Collegio Capranica uważane przez Założyciela za „kolebkę” Dzieła, odtąd stało się także „kolebką” dla Apostolek.

25 marca 1973 roku, sekcja zakonna Dzieła: *Apostołowie i Apostolki Jezusa Ukrzyżowanego* otrzymała pierwsze zatwierdzenie kanoniczne z rąk biskupa pomocniczego Bari, Michele Mincuzzi.

Pan posyłał nowe powołania. W ten sposób narodziły się wspólnoty w Valenzano i w San Giovanni Rotondo.

W 1979 roku Apostolki zostały przyjęte w diecezji Palestrina, niedaleko Rzymu, gdzie na zaproszenie kard. Pietro Parente poświęciły się aktywnościom apostołskim w parafii Matki Bożej Zawierzenia w San Cesareo, współpracując z proboszczem w pracy duszpasterskiej, poświęcając się pracy w przedszkolu oraz nauczaniu religii w szkole średniej.

Biskup Palestriny, Pietro Garlato, 20 listopada 1988 roku, w uroczystość Chrystusa Króla Wszechświata, po otrzymaniu Nulla Osta ze Stolicy Apostolskiej udzielił *Apostołkom Jezusa Ukrzyżowanego* zatwierdzenia kanonicznego, dzięki któremu stały się Instytutem Zakonnym na prawach diecezjalnych.

Instytut, rozwijając się i przyjmując nowe członkinie, także innych narodowości, zaczął rozwijać się również poza terenem Włoch. W 1991 roku Patriarcha Łaciński Jerozolimy, Michel Sabbah, poświęcił dom *Apostolek Jezusa Ukrzyżowanego* w Betlejem, w pobliżu Bazyliki Narodzenia, gdzie zostało zapoczątkowane istnienie Instytutu na ziemi Jezusa.

W 1994 roku Matka Maria Saveria wyjechała po raz pierwszy na Filipiny na zaproszenie wikariusza bpa.J. Ramirez, i w 1995 roku trzy siostry rozpoczęły swoją działalność apostołską w dzielnicy Binondo w Manili służąc ubogim na stołówce parafialnej parafii św. Wawrzyńca Ruiz. Sześć miesięcy później przenieśli się na południe Filipin, do Tugbok - Davao City, na wyspę Mindanao, gdzie otrzymały niewielki teren. Po roku pracy przy budowie klasztoru i kaplicy oraz domu dla opuszczonych i ubogich dzieci, 12 października 1997 roku arcybiskup Davao, J. E. Capalla poświęcił budynki, w których wnet zamieszkały wraz siostrami pierwsze dzieci. W tym samym 1997 roku w Polsce, w „Domu Maryi” w Częstochowie, została poświęcona kaplica wspólnoty sióstr, które zajęły się organizowaniem dni skupienia, rekolekcji i innych aktywności związanych z szerzeniem duchowości Ojca Pio.

Założyciel:

Ojciec Domenico Labellarte urodził się w Valenzano we Włoszech 17 maja 1921 r. W wieku 9 lat poczuł powołanie do kapłaństwa, bardzo pragnął być misjonarzem. W 1936 roku wstąpił do Seminarium (niższego) Arcybiskupiego w Bari. W 1941 roku został przyjęty jako kleryk do rzymskiego „Almo Collegio Capranica” studiując jednocześnie na Uniwersytecie Gregoriańskim. Z powodu bardzo słabego zdrowia, rektor seminarium poradził mu, by wrócił do domu, dając mu jednocześnie do zrozumienia, że widzi poważne trudności w realizacji jego powołania kapłańskiego. W drodze do domu, przejeżdżając przez Benevento, przypomniał sobie o pewnym zakonniku, ojcu Pio pochodzącym z tych okolic, a dokładnie z Pietrelciny. Zdecydował wysiąść na stacji kolejowej w Foggi, by udać się do San Giovanni Rotondo, gdzie przebywał święty kapucyn. 2 lutego 1943 r. miało miejsce pierwsze spotkanie, które zmieniło jego życie. Po mszy św. wczesnym rankiem, wyspowiadał się u Ojca Pio, a potem zachęcony przez niego, otworzył mu swoje zbolące serce i płacząc, zapytał go: „*Zostanę kapłanem?*”. W odpowiedzi usłyszał: „*Tak, będziesz kapłanem*”. Ośmielony odpowiedzią zapytał ponownie: „*A czy zostanę misjonarzem?*”. Ojciec Pio odpowiedział: „*Tak, będziesz też misjonarzem*”. Otrzymałszy pouczenia i błogosławieństwo od świętego stygmatyka, po dwóch miesiącach, bez śladu choroby, powrócił do seminarium. Od tego dnia, kierownictwo duchowe, rady oraz pomoc Kapucyna z Gargano podtrzymywały go przez następnych 26 lat.

W połowie maja 1943 roku Domenico Labellarte w kaplicy Collegio Capranica w Rzymie otrzymał trzykrotnie natchnienia, które stały się podstawą założonego później Dzieła „...w służbie Bożego miłosierdzia”. Natchnienia te były zachętą do troski o jedność pomiędzy kapłanami, o wywyższanie wartości kapłaństwa sakramentalnego oraz kapłaństwa ludu Bożego, o wspomaganie kapłanów przez osoby formowane do odpowiedzialnej współpracy w duszpasterstwie. 22 sierpnia 1943 r. Ojciec Pio potwierdził te natchnienia słowami: „*To nie ty, lecz Bóg tego chce!*”. Następnie zachęcił młodego Domenico, by je realizował w sposób konkretny,

zaczynając od kleryków i księży przebywających w Collegio Capranica, z którymi razem miał się modlić i służyć ubogim w Rzymie. Był to początek stowarzyszenia „Łańcucha Wielkiego Miłosierdzia”.

11 sierpnia 1946 został wyświęcony na kapłana. Rok później Ojciec Pio odradził młodemu kapłanowi kontynuowanie studiów i zaprosił go, by zamieszkał w San Giovanni Rotondo, gdyż osobiście chciał go formować duchowo. Przy tej okazji powiedział mu: *“Zostaw wszystko i weź Pismo święte”*. Od tamtej pory, posłuszeństwo temu nakazowi prowadziło go po ścieżkach medytacji biblijnych, tak, że został nazwany *“żywą Biblią”*, przekazując innym w sposób bardzo prosty i jasny treści zawarte w Słowie Bożym. Innym dziedzictwem pozostawionym młodemu Domenico przez Ojca Pio była książka *“Męka Jezusa Chrystusa”*, wręczona mu ze słowami: *“Weź ją i rozważaj codziennie”*. Później ojciec Domenico powierzył ją swoim synom i córkom duchowym, szczególnie Apostołkom i Apostołom Jezusa Ukrzyżowanego, z tym samym zaproszeniem.

Po trzech latach praktyki duszpasterskiej w San Giovanni Rotondo, ojciec Domenico Labellarte powrócił do swojej rodzinnej parafii. Mianowany proboszczem w kościele św. Rocha w Valenzano z zapałem i duchem ofiary podjął się swojej pracy. Właśnie tutaj zaczął budować fundamenty Dzieła rozpoczynając od grupki konsekrowanych dziewcząt, które w przyszłości stały się Instytutem Świeckim *“Anczelle Bożego Miłosierdzia”*.

W późniejszym czasie powstał męski Instytut Świecki *„Słudzy Bożego Miłosierdzia”*. Oba Instytuty, wraz z aktywnościami, tworzyły *Dzieło „... w służbie Bożego Miłosierdzia”*.

23 września 1968 r., klęcząc przy trumnie Ojca Pio, Założyciel poczuł silne natchnienie by uzupełnić Dzieło Instytutami Zakonnymi: Apostołkami i Apostołami Jezusa Ukrzyżowanego, które miały odzwierciedlać Tajemnicę Odkupienia, wyróżniając się poprzez umiowanie modlitwy i ofiary, biorąc Ojca Pio jako wzór do naśladowania.

W następnych latach powstały dwa stowarzyszenia dla świeckich: Ruch-Apostolat Bożego Miłosierdzia oraz Rodziny Zjednoczone w Życiu i Działaniu.

Już od 1963 roku ojciec Domenico, zachęcony przez Ojca Pio, zaczął prowadzić dni skupienia 13 każdego miesiąca oraz rekolekcje otwarte dla wszystkich w czwartym tygodniu miesiąca w San Giovanni Rotondo. Posłuszny zaleceniu Ojca Pio: *“Daj innym jeść to co sam jesz”*, celebrował codziennie wraz z wiernymi liturgię godzin, dając do ręki każdemu Pismo święte, by uczestniczyli z większą uwagą w medytacji biblijnej.

Nieugaszone pragnienie współpracy z Jezusem w zbawianiu dusz ludzkich uwidaczniało się także poprzez liczne podróże misyjne po Włoszech, do Francji, Niemiec, Polski, Stanów Zjednoczonych, Meksyku, Wenezueli, którym Ojciec zawsze dawał pierwszeństwo pomimo mnogości innych zadań duszpasterskich. W swojej parafii w Valenzano często organizował misje, rozsyłając misjonarzy po wszystkich domach i mieszkaniach swojej parafii. Aby dotrzeć do jak największej ilości osób, od lat pięćdziesiątych Ojciec Domenico wykorzystywał wszystkie możliwe środki: magnetofony i amplifikatory, by móc przemawiać na placach miast, później zaczął wydawać biuletyny oraz otworzył rozgłośnię radiową.

Nadmiar pracy nie przeszkadzał mu w głębokim życiu modlitewnym, gdyż modlitwę zawsze uważał za rzecz najważniejszą. Co więcej, z biegiem lat intensyfikuje ją coraz bardziej. Długoletnie jego doświadczenie sprawiło, że jest on bardzo ceniony jako kierownik duchowy. Pomimo podeszłego wieku nie zaprzestaje tej posługi, prowadzi także nadal co miesiąc kilkudniowe rekolekcje, oparte na Słowie Bożym i na nauczaniu Ojca Pio, spotkania formacyjne dla lekarzy i personelu szpitala Ojca Pio *„Domu Ulgi w Cierpieniu”* oraz codzienną poranną medytację biblijną poprzedzającą Mszę św.